

Genstand for Omtale, nemlig hvorvidt den Afgift, der er fastsat i Tilladelsen, er en Toldafgift eller ej, samt hvorvidt det vil være forsvarligt at fastholde en bestemt Afgift i de 40 Aar, som Tilladelsen angaar. Jeg skal gerne indrømme, at det maaske kan være Tvivl underkastet, hvorvidt den elektriske Energi er toldpligtig. Men Overvejelserne i Ministeriet, og navnlig de Overvejelser, der er anstillede i Generaltolddirektoratet, gaar bestemt i Retning af, at elektrisk Energi maa anses for at være en toldpligtig Vare under Positionen: „Unævnte Varer“. Jeg ser heller ikke, at der er noget til Hinder for at betragte den som en Vare. Det var ogsaa den Betragtning, der førte til at fastsætte Afgiften til $7\frac{1}{2}$ pCt., fordi det er den Afgift, der for Tiden skal betales for „unævnte Varer“.

Det stod mig klart, da jeg forhandlede om denne Sag, at det vilde være af Betydning for Landet at faa denne Overenskomst i Orden, uagtet den, som det ærede Medlem for Hjørring Amt (Thomas Larsen) omtalte, har stødt paa mange Vanskeligheder; det ærede Medlem vil i sin Ministertid have stiftet Bekendtskab med flere af dem. Det drejer sig her ikke om en Virksomhed, som beskæftiger et stort Antal Arbejdere, det er altsaa ikke af den Grund af nogen Interesse at bevare Virksomheden. Det, der har langt større Interesse, er at faa den elektriske Energi indført paa gode og billige Vilkaar, og det vil sikkert lykkes. Samtidig har man dokumenteret overfor Ministeriet, at det er Meningen at lade den Fordel, der opnaas ved Indførelse, i alt Fald for en Del komme Forbrugerne her i Landet til gode, navnlig de større Kommuner, der er interesserede i Sagen. Men hvorvel der ikke gives Eneret paa at overføre elektrisk Energi, forekommer det mig dog, som ogsaa det ærede Medlem fra Bogense (G. Fog-Petersen) var inde paa det, at Tilladelsen overvejende har Karakteren af Monopol, idet det ikke vil være hver Mands Sag at knytte Forbindelser af den Beskaffenhed, som der her er Tale om. Selskabet vil kunne være temmelig sikker paa ikke at faa Konkurrenter. Hvis Forholdet nu var det, at en Nedsættelse af Afgiften umiddelbart og sikkert vilde komme Forbrugerne til gode, kunde jeg sympatisere med den Tanke at lempe Afgiftsbestemmelsen, i alt Fald saa vidt, at hvis Toldafgiften paa „unævnte Varer“ gik ned, skulde ogsaa denne Afgift gaa ned. Men det forekommer mig,

at man ikke har nogen som helst Sikkerhed herfor. Netop fordi det ikke er hver Mands Sag at indføre en saadan elektrisk Energi her til Landet fra Sverige, er jeg tilbøjelig til at tro, at en Nedsættelse af Afgiften alene vil komme til at virke som en Begunstigelse for Selskabet, og det har jeg ønsket at tage Forholdsregler imod ved at fastsætte, at Afgiften ikke skal være ringere end de $7\frac{1}{2}$ pCt. Men deraf følger ogsaa naturligt, at Selskabet maa være sikker paa, at Afgiften heller ikke ved en senere Toldlovgivning blev sat op. Jeg tror at turde sige, at det har været af Betydning for Selskabet, at Afgiften faar denne faste Karakter, idet det gør det muligt at slutte Kontrakter med Kommunerne paa lignende sikker Basis. Jeg mener derfor, at man kan vedtage Bestemmelsen uforandret. Vilde man gaa til en Forandring, skulde en Nedsættelse efter min Mening ikke kunne finde Sted, medmindre den udtrykkelig kom Forbrugerne til gode. En saadan Bestemmelse kunde jeg selvfølgelig tænke mig; men jeg mener ogsaa, at det har nogen Interesse at fastholde Statens Interesse i denne Sag. Statens Indtægter kan man altid blive af med, men det er ikke saa let at faa noget i Stedet.

Da der er udtalt Ønsket om Nedsættelse af et Udvalg, tør jeg maaske vente med at fremsætte de mere detaillerede Oplysninger. I Udvalget vil man naturligvis ogsaa faa Generaltolddirektoratets Redegørelse for, af hvilken Grund man bør betragte Afgiften som en Toldafgift, og hvorfor det har været nødvendigt at fremsætte et Lovforslag om Sagen.

Formanden: Folketingsmanden for Københavns 5te Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Borghjerg: Den højtærede Minister var — og det glæder mig — ikke principielt uenig med mig, idet han kunde tænke sig, at Bestemmelsen om Afgiftens Uforanderlighed udgik, forudsat at man fik Sikkerhed for, at Nedsættelsen af Afgiften kom Forbrugerne til gode. Det er netop dette Formaal, som jeg havde tænkt mig skulde kunne begrunde en Nedsættelse. Men det ligger jo i Lovgivningsmagtens egen Haand paa ethvert Tidspunkt at skønne over, om en saadan Nedsættelse vil komme Forbrugerne til gode eller ikke, og skulde det vise sig, at den vilde være en Foræring til Selskabet, som der ingen Grund var til at give dette Selskab, og at